

Ece Temelkuran

Dügümlere
Üfleyen
Kadınlar

6. BASKI

♥ can
roman

ECE TEMELKURAN
DÜĞÜMLERE
ÜFLEYEN KADINLAR

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-16. basım: Everest Yayınları, 2013-2016

Can Yayınları'nda 1. basım: 2016

6. basım: Kasım 2018, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Everest Yayınları için yayına hazırlayan: Çiğdem Uğurlu

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Müge Karahan, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3309-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750733093

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ECE TEMELKURAN
DÜĞÜMLERE
ÜFLEYEN KADINLAR

ROMAN

♥can

Ece Temelkuran'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Devir, 2015

'Ağrı'nın Derinliği, 2016

Biz Burada Devrim Yapıyoruz Sinyorita, 2016

Bütün Kadınların Kafası Karışıktır, 2016

Dışarıdan / Kıyıda Konuşmalar, 2016

İç Kitabı, 2016

İçeriden / Kıyıda Konuşmalar, 2016

İkinci Yarısı, 2016

Kayda Geçsin, 2016

Kıyı Kitabı, 2016

Muz Sesleri, 2016

Ne Anlatayım Ben Sanat!, 2016

İyilik Güzellik, 2017

ECE TEMELKURAN, İzmirli ve 1973 doğumlu. 1993'ten başlayarak 20 yıl muhabirlik ve köşe yazarlığı yaptı. *Bütün Kadınların Kafası Karışık* (1996), *Oğlum Kızım Devletim-Evlerden Sokaklara Tutuklu Anneleri* (1998), *İç Kitabı* (2002), *Kıyı Kitabı* (2002), *İçeriden / Kıyıda Konuşmalar* (2004), *Dışarıdan / Kıyıda Konuşmalar* (2004), *Biz Burada Devrim Yapıyoruz Sinyorita* (2006), *Ne Anlatayım Ben Sana!* (2006), *'Ağrı'nın Derinliği* (2008), *Muz Sesleri* (2010), *İkinci Yarı* (2011), *Kayda Geçsin* (2012), *Düğümlere Üfleyen Kadınlar* (2013), *Devir* (2015) adlı kitapları yazdı. 2010'da İngiltere'de *Deep Mountain ('Ağrı'nın Derinliği)*, 2011'de ABD'de *Book of the Edge (Kıyı Kitabı)* adlı kitapları yayımlandı. *Muz Sesleri*, beş dilde yayımlandı. *Düğümlere Üfleyen Kadınlar* ise Almanya, Çin ve Fransa'dan sonra İngiltere'nin de aralarında bulunduğu 13 ülkede yayımlanmayı bekliyor. *The Guardian*, *The New York Times*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, *New Statesman*, *New Left Review*, *Le Monde Diplomatique*, *Berliner Zeitung* gibi gazete ve dergilerde makaleler yazdı. 2007'de Saint Anthony's College'ın akademik davetlisi olarak bir yıl Oxford'da bulundu. Uluslararası Af Örgütü ve Prens Claus Vakfı'nın davetlisi olarak Amsterdam'da 2013 yılı için "Özgürlük Konuşması"nı yaptı. Türkiye'yi anlattığı "Çılgın ve Hüzünlü" kitabı Almanca ve İngilizce olarak yayımlandı, çeşitli dillerde yayımlanmayı bekliyor. Beyrut, Tunus, Paris'te yaşadı. Şimdi zamanını İstanbul ve Zagreb arasında geçiriyor.

Ayşe'ye... Ah sensiz olmaz...

“De ki: Tüm yarattıklarının, bastırılmış dürtülerin, nefisleri kışkırtan cazibenin (‘neffâsâti fi’ l-u’ gad’-dügümlere üfleyen kadınların) şerrinden ve kıskançlık ateşiyle yanıp duran hasetçinin şerrinden, yarılarak ortaya çıkanın Rabbine sığınırım.”

“*Felak Suresi*”, 1-5
(*Yaşayan Kur'an, Türkçe Meal ve Tefsir*, İhsan Eliaçık)

“İzleyici, geçmişin etrafına demir bir kabuk örülmesini hoş karşılamıyor artık. Bir erkek yaparsa belki biraz daha kabul görür, ama kadından bekledikleri bu değil.”

Romancının Romanı, J.M. Coetzee

“Hakikati anlat ama bükerek anlat.”

Emily Dickinson

TUNUS

Kapıyoruz. Saatte 140 kilometre hızla Tunus'un güneyine doğru giden beyaz bir arabanın arka koltuğunda, ortadayım. Solumda sarı peruğu başından kaymış, taş kesmiş esmer bir kadın, öteki tarafımda bacağını durmadan sektiren, kel başını beyaz bir başörtüsüyle saklayan başka bir kadın. Arabayı sol gözü olmayan ihtiyar bir adam sürüyor. Ön koltuktaki beyaz saçlı, eflatun ipekler giymiş yaşlı kadın ise son derece rahat, pencereyi açıp yüzünü rüzgâra veriyor.

Kel kadın, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Yaşlı, "Güneye," diyor. Kel kadın kızgın, ısrar ediyor:

"Ne kadar güneye?"

Yaşlı kadın cevap veriyor:

"Epey!"

Oysa ben biraz önce İstanbul'a gidiyordum. Şimdi ise hayatımın en muhteşem ve en korkunç yolculuğuna çıkıyorum. Hikâyenin nasıl başladığını hatırlıyorum ve bugün bile inanamıyorum.

1. Bölüm

Uyumaya kararlıyım. Fakat terliklerin sesini duydum otelin taş merdivenlerinde. Çıplak ayakların deri terliklere yapışıp ayrılırken çıkardığı sesi duydum. Onca düğün patırtısına rağmen üstelik. Tiz zılgıtlar ve havai fişekler arasında. Kadını muhakkak. Hafif ve gençti. Sonra bir kadın daha tırmandı merdivenleri. Duydum. Onun ayaklarının ne kadar küçük olduğunu duydum. Gecelik giydiklerini, kumaş sesini duydum, ince pamuklu. Geceliklerinin boyunu, adımlarının darlığından etek genişliğini bile duydum ve muhakkak beyaz olduklarını. Fakat hayata bulaşmak istemediğim bir gece. Gazetede ki işimden atılmışım. Tadım yok.

Sadece mağlup değil aynı zamanda açım. Çünkü resepsiyondaki kızın, yanlış yaptığı kayıt işlemlerine gösterdiğim tepkinin intikamını aldığını geç anladım. Gece nin bir vakti, “Tabii tabii,” dedi, gözlerinde aslında şeytani olduğunun sonra farkına vardığım boş bir bakışla.

Küçük gerilimimizden sonra, “Bu saatte Eski Şehir’in içinde açık bir lokanta var mıdır?” diye sormuştum. “Tabii tabii!” demişti kız da. Böylece Eski Şehir’in zifirî karanlık labirentinde kayboldum. Gölgeler çıkıyor her dehlizden.

Tanımadığın bir şehre gece vardığında muhakkak yanlış yöne yürüyüp gördüğün türden gölgeler. Sabah kalktı-ğında, “Tam aksi yöne yürüseymişim şehrin kalbine varacaktım,” diyeceğim, biliyorum. Ama gece yolcusunun kör talihini kandırmak mümkün değil. Adımlarıyla beni nişan alan gölgelerden güçbela sıyrılıp Dar el-Medina Otelı'nin, penceresi kesinlikle yanlış tarafta olan odasına zor attım kendimi. Suudi kanallarında bol Kuranı Kerim'li nafiye bir gezinmeden sonra, internet de çalışmayınca ve odanın içinde vızıldayan tek sivrisineğin de öldürüle-meyeceği kesinleştiği için... Uyumaya kararlıyım. İşte terlik-lerin sesini tam o sırada duydum.

Bir kahkaha. Bir geyik önümden geçti sanki, öyle hop ettirici. Kadınlardan birinin ayağını leylek gibi bacağına dayayışını duydum. Çünkü terliği ayağının altından ileri sürükleyişini duydum. Kesintili konuşmaları duydum. Sonra otelin avlusunu saran sarmaşık yaseminlere dokun-dular. Bir tanesini koparışlarını duydum, dallar çırpındı. İnsan gecenin seslerini ancak bir maceraya ikna olmak istediği zaman bu kadar uzun dinliyor herhalde. Hava-alanından iki taşın arasında aldığım viskiyi sıkıştırdım koltuğumun altına. Üç de bardak taktım parmaklarıma.

Adımlarım yaklaşıncaya sustular. Eski bir Tunus ma-likânesinden bozma Dar el-Medina Otelı'nin beyaz, al-çak duvarlı terasında, iki kadın, alçak, beyaz duvarlara dayanmış duruyorlar. Kalçalarını geriye doğru çıkarmış-lar, dirsekleri alçak beyaz duvarda. Karşılaştığımız anda hepimizin yüzünde, turistlerin yabancılıkları için af dile-yen o şaşşal gülümsemesi.

Gecelikleri beyazdı. Ve evet, daha kalçalı, daha ra-hat, daha işveli görüneni bir ayağını bacağına dayamıştı,

leylek gibi. “Uyutmuyor gürültü,” dedim. Herkesin dünyanın alt tarafından olduğu kesin olmasına rağmen nerenin Arapçasıyla konuşulacağı konusunda zorluk çıkarmamak için İngilizce. “Düğün yüzünden, değil mi? Buyurun,” dedi kalçalı. “Buyurun,” diye tekrar etti öteki. Her ikisi de Arapça. Tek bir kelimedede anlaşıldı nereli oldukları. Kalçalı, ufak tefek, şen şakrakça olanı Tunuslu çünkü dişil ek koymadı sözcüğün arkasına. Diğeri daha sert aksanlı konuşuyor, Mısırlı. Mısırlı olan efeli bir şey, hafif alacakaranlık, esrarlı, erkeksi düz bir vücudu var, uzunca. Tunuslu olan daha tatlı hanımcık, kadınsı. Bir havai fişek patlayınca tanışmanın otomatik gevezeliklerine gerek kalmadı. Bakmak için yaklaşım beyaz alçak duvarın üzerine koydum bardakları... ikisine de baktım... Evet, herkes viski içiyor.

“Düğün pek görünmüyor buradan,” dedi efe Mısırlı.
“Şu tarafta,” diye gösterdi şakrak Tunuslu.

Düğünün nerede olduğunu tam göremeyince, “Tunus’ta böyle bir acayıklık var galiba,” dedim, “hiçbir teras ötekenden görünmüyor mu, ne?”

“Öyledir,” dedi, kalçalı Tunuslu, “bizim memlekette böyle bir mimari deha var. Her nasılsa birbirlerinin içinde yaşayıp birbirlerinden saklanmayı başarıyorlar.”

İkisinin de yüzüne doğru dürüst bakmadan düğüne bakmaya çalıştım, böylece onlar benim yüzüme bakabildiler. Düğün, epey sarkınca görünüyordu ancak, hemen hepsine yukarıdan baktığımız kare ya da dikdörtgen şeklindeki teraslardan birindeydi. Renkli ampullerin kordonlarıyla asimetrik dilimlenmiş bir teras görüntüsünün içinde, dans eden olgun kadınlar ve her zılgıttan sonra utanarak, gülüşerek kınalı elleriyle yüzlerini kapatan bakire kızlar. Gelin, satenden dev tuvaletiyle düşman safla-

rına inerken gafil avlanmış bir paraşütçü gibi, ümitsizce teslim. Etrafında dans edenler, şölende yiyecek gösterişli bir hayvan bulmuş yerliler kadar mutlular.

“Gelin pek mutsuz. İlk gece korkusu galiba,” dedim, laf olsun torba dolsun.

Tunuslu olan bir kahkaha attı. Odadan duyduğumun aynısı:

“Ben de onu söyledim az evvel,” dedi, “canı çıkacak bu gece. Şok terapi!”

Mısırlı biraz rahatsız güldü. “Eskiden Tunuslu Yahudiler arasında, gelini gerdek gecesinden önce yirmi gün hiç kıpırdatmadan yedirip içirip şişmanlatmak geleneği oradan geliyor olabilir. İlk gecenin zorlu koşullarına direnebilirsin diye.” Tunuslunun aralarında varmış gibi hissettirdiği samimiyetin var olmadığını belirtmek için de ekledi:

“Biz de şimdi tanıştık.” Es verdi. Tunuslunun adını unuttu belki. “Sen neredensin?” dedi ciddiyetle. Tunuslu bu mesafe imasını geçiştirmede:

“Yeni tanıştık, ama sanki önceden bilirmişiz gibi birbirimizi.”

Mısırlı aldırmadı, devam etti bana sormaya:

“Gazetecisin galiba.”

“Anlaşıyor mu gecelikle de?” dedim.

Tunuslu abartılı bir kahkahayla:

“Yok, sadece iç çamaşırını zevkin anlaşılıyor aslında.”

Sustum. İnce bir gerginlik. Sevmiyorum bu müstehcen samimiyeti. Fakat baktım Tunuslunun pek umurunda değil. Daha seviyeli bir samimiyet için Mısırlıya döndüm:

“Öyleydi,” dedim, “şimdi işsizim. Yine de Arap Baharı üzerine bir kitap yazarım belki diye geldim.”

Mısırlıya konuşuyorum sadece:

“Sen de akademisyen olabilir misin acaba?”

O zaman işte, okuldan eve dönerken çok komik bir şey olmuş da gülmüş bir kız çocuğu oldu. Baktım, zayıflığına inat bir kasılması vardı, o dağıldı biraz. Başını öyle bir kalender salladı. Erkeksi ile çocuksu arası, artık tam anlamıyla tanışmışız gibi. “Maryam ben,” dedi, “bugün geldim Tunus’a. Ve evet, Kahire Amerikan Üniversitesi, Tarih Bölümü, *efendim*.”

Tunuslunun etli butlu samimiyetine sinirim sürse de ona da bir şans vereyim dedim:

“Sen de akademisyen değilsin herhalde.”

Sadece, “Ben de bu gece geldim,” dedi, “New York’tan.” Viski bardağına yapıştırıp dudaklarını gülümsedi, meraklı sessizliği uzattı biraz, sonra daha da ballandırmak için kendi açılış sahnesini, sadece ismini neonlu harflerle söyleyip sustu:

“Amira ben.”

Bir havai fişek daha patladı. Baktık. Şehir, gökyüzünden siyah ve dikdörtgen terasların oluşturduğu dev bir kare bulmacaya benziyor olmalıydı. Kare bulmacanın beyaz karelerinden birinde, düğünün ilk harfi duruyor, D-Ü-Ğ-Ü-N sözcüğünün tamamlanabilmesi için başka terasların ışıklarını yakması gerekiyordu. Biz üç kadın, kimsenin kafa yormayacağı karanlık karelerden birinde duruyorduk. Bu çakırkeyif kare içinde birbirimizin yüzünü havai fişekler ancak en parlak noktaya ulaştığında bir anlığına görüyor, sonra gökyüzünden yeryüzüne, yüzümüzden karnımıza kadar akan ışıkla omuzlarımıza, göğsümüze, kollarımıza, bileklerimize tanık oluyorduk. Mısırlı Maryam, eğer bir gecelik giymiyor olsa genç bir oğlan çocuğu sanılabilirdi. Ve eğer ağzını açmasa kalın sesiyle insanda nasıl bir kudret hissi yarattığı bilinemezdi. Tunuslu Amira ise geceliğinin içinde balık gibi oynuyordu durduğu yerde. Ne zaman rüzgâr esse

bir yeri öpülmüş gibi cilveleniyordu. Ben gelmeden aralarında oluşan dengeye göre Maryam buranın erkeği, Amira kadınıydı. Birbirlerine zıtlıkları mizaçlarını belirginleştiriyordu. Çıkmış seyrediyorduk âlemi, âlemin bizi seyredemediği bir karanlık damda, dev bir bulmacanın siyah karesinde cascavlak saklanmıştık.

Havai fişekler bitince aceleci bir merakla sordum Tunuslu Amira'ya:

“Sen niye otelde kalıyorsun?”

Alaycı, acılı bir gülümseme aralığı verdi. Düğüne çevirdi başını. Büsbütün duygusuz, az önceki kahkahaları atan kadına ait olmayan robotik bir sesle:

“Babam öldü ve devrim oldu. Eve gidesim yok.”

Mısırlı Maryam Arapça, “Başın sağ olsun,” dedi, ben bir şey demedim. Amira, çenesini yukarı kaldırıp kabul etti dileği. Sonra topaç gibi kavrayıp sessizliği savurup döndürdü lafı:

“Böyle de acayip oluyor. Kendi şehrinde turist gibi. Başka biri gibi oluyorsun eve gitmeyip otele gelince. Kendi hayatına başka bir kapıdan girmiş gibi... İyi böyle...” Başını salladı kendi kendine, “İyi böyle. İyi böyle.” O, viskiden lüzumsuz sıklıkta yudumlar alırken Maryam, “Film durmuş da içine girmişsin gibi. Tunus’un Mor Gülü!” dedi. “Dur bakalım. Bu da böyle bir gece,” dedim içimden. İlginç adamlarla tanışmak Paris birazdan bombalanacakmış gibi korkutsa da beni, ilginç kadınlarla tanışmak *La Strada* operasında perde açılıyor gibi bir şükür duygusuyla doldurur içimi. Yine öyle oldu.

Amira, Maryam'e döndü, “Senin burada işin ne?” der gibi.

Maryam, gözlerinde renkli ampullerden minyatür bir düğün ile konuştu:

“Resmî olarak Kartaca'nın kurucusu Kraliçe Dido üzerine çalışmak için buradayım. Ama esasında ben de

Kahire'deki kendi filmimden kaçıp geldiğimi itiraf edeyim."

Her ikisi de –Arap kadınlarının Şehrazat ezberinden mi kaynaklanır, bilmiyorum– en meraklı yerinde yarım bıraktılar cümlelerini.

Böylece çekildik karanlık karenin en karanlık noktasındaki ferforje masaya. Beyaz geceliklerimizin askıları tenimize ayrıla yapışa, düşe kaldırıla, güldükçe ay ışığı parça parça başka yerlerinde yüzümüzün, gülüştük. Baldırlarımızdaki pütürlerle uğraştık, epey sarhoşlayarak. Resepsiyonist kız ile ilgili güldüştük, otelin hücre tipi odalarına, düğünde oynayan kadınlara... Amira, Tunuslu erkekleri taklit etti, ona güldük biraz. Sonra Mısırlı ve Türkiyeli erkeklere. Bu tatlı rabarba deşifre edilip kâğıda dökülebilseydi, belki de elimizde küçük bir "Kahkahalı Ortadoğu Erkekleri Ansiklopedisi" olabilirdi. Sonra sustuk nedense bir süre. Amira bütün bu süre içinde ne iş yaptığını söylemedi. Dikkatimi çekiyor bu mesela.

"Eee?" dedi Amira, Maryam'e, "Sen Kahire'den neden kaçtın?" Maryam bir anda anlatmaya karar vermiş bir kadın oldu. Kendi kuru akademisyen ciddiyetini Amira'nın gevşekliğine uydurabilmek için hiç kullanmadığı sözcüklerin yakasını acemice açmak gayretindeydi:

"Tatlım ben bir halt ettim. Biriyle yattım. Bu sebeple huzurlarınızdayım!"

Amira, baliketi bir tavuk gibi, "Canına değsin hemşire!" diye çınladı.

Maryam'in gövdesi, konuşurken bir erkeğe dönüyor, bir kadına, ikisinin arasında bir hıçkırıkta takılı kalıyor bazen. Anlatırken omuzlarını bir öne alıyor kalender bir erkek gibi, bazen geri atıyor bir kadın gibi. Amira memelerini masaya koydukça Maryam öne, Amira geriye yaslandıkça o da aynen geri. Maryam, bu mücadelesinden mecal buldukça konuşuyor, sesleri kazıyor boğazından:

“Yakın zamana kadar kardeşiniz saflığını saklıyordu... Yani şanslı bir adamla ilk gece için... Piyango epey devretmişti anlayacağınız! Ha ha ha...”

Ne bu abartılı argo ne bu kederini yozlaştırma çabası yakışıyor ağzına. Bu laçka cümleler Maryam gibi efeli ve erkeksi bir kadının ağzından çıkınca, dinleyende sadece rahatsızlık yaratıyor. Ama Amira’da başka türlü bir şefkat bilgisi olmalı, derhal tedavi ediyor havadaki kekre tadı:

“Oh! Bizim de bir gelinimiz var yani!”

Amira’nın eli, yanağındaki gülümseme kıvrımını ta kulağına kadar çekti, gevşek, öbür eliyle kadeh kaldırdı. Çangır çungur tokuşturduk kadehleri, Maryam’in, sözüyle tartamadığı için yozlaştırmaya çalıştığı kederi dağıldı böylece. Belli ki dünyayla başa çıkabilen ama kalbiyle başedemeyen bir kadındı. Amira’nın bilinçli bir neşeyle seyrelttiği havaya girdi. Beceriksizce tutturduğu argo rotada devam etmeye karar verdi:

“Otuz altı yaşındayım ahbap! Cambridge’de okudum. Princeton’da master ve doktora yaptım. Ve bir Müslümanım. İbadet eden türden yani. Diyeceğim o ki tatlım, vakit bulamadık bu işlere. Bir de... Tabii... biliyosun Mısır tutucu. Tunus gibi değil.”

Amira kakhaha attı:

“Hiç girme oraya!” dedi ama durmuyor kakhahası. Tatsız bir kakhaha. Kurdukları bu hafife alma oyunu gidecek zorlaşıyor. Zira belli ki Amira’nın da geçiştiremediği bir şey var ve bu Tunus’la ilgili, çok belli ki tutuculukla da. Maryam birden masadan geri çekildi ve ciddileşti:

“Sonra Tahrir oldu...”

Geceliğin cebinden bir paket sigara çıkardı, devam etti:

“Tahrir olunca... Nasıl diyeyim? Orası... başka bir şeydi. Büyü gibi... Yani...”

Amira da kendini geri attı, sanki duymak istemedi

Maryam'ın Tahrir'le ilgili, büyü ile ilgili anlatacaklarını. Oysa ben, hikâyesini ilk kez anlatırken dikkate alınmayan insanların aniden ölebileceğinden korkarım.

“Bir olmak gibi mi?” diye sordum.

“Aynen. Bir olduk. İnsan kendinden çıkınca... Kadın, erkek, hep birlikte, kardeşçe bir namaz gibi. Yıkayıp dua etmek gibi. Sığınmak gibi,” diye devam ediyor Maryam. Başının üzerinde sihirli bir hülya fanusu oluşuyor konuşurken:

“Korku da kalmıyor tabii. Günah kalmıyor... Öyle olunca ben de Tahrir'de, bir gece...”

“Yok artık!” dedi Amira, konunun gevşek kısmına gelince canlandı.

“Evet *efendim*,” deyip birkaç kez başını kalender salladı Maryam.

“Çadırda mı yani?” dedim, sanki ben de aynı şeyi yapmışım da, durumu etraflıca kavramışım tavrıyla. Maryam, öyle çılgınca bir şey yapacak kadın gibi durmuyor aslında, soysan çırılçıplak yine de içinden bir kadın çıkmayacak. Amira yine işin dalgasında, basbayağı taammüden meselenin rafadan tarafında:

“Ee iyi miydi bari?”

Maryam bu kadar cıvıklığa dayanamadığı için bozuldu biraz, cevap vermedi ona. Yaratmaya çalıştığı kabadayılığın mecburi istikametinde ilerleyip gülmeye çalıştı sadece.

Mecburen gerilimin Florence Nightingale'i ben oldum derhal:

“Bakın ne diyeceğim. Birkaç yıl önce bir yıl Beyrut'ta yaşadım ben. Annem de endişeli biraz, meraklı da. Bir ara görmeye gittim, mutfakta konuşuyoruz. Soruyor işte, ‘Ne yapıyorsun orada? Nasıl yani bu Araplar? Çok mu dinciler?’ falan filan. Arap deyince Türkiye'dekilerin aklına ya Körfez Arapları gelir ya da bildiğin Kara Afrika.”

"Bize kadınları nasıl seveceğimizi anlatan bir kitap lazım. Yoksa hep böyle şapşal ve kavruk kalacağız. Bize kadınların nefesini genişletecek, o nefesin rüzgârına yelken açmamızı öğretecek bir kitap lazım."

Düğümlere Üfleyen Kadınlar, dünya değişirken büyümlü bir yolculuğa çıkan dört muhteşem kadının, düşmenin ve yeniden ayağa kalkmanın hikâyesi...

Ece Temelkuran, Ortadoğu'yu baştan başa kat eden bu yol romanında hayata ve kadınlara taze bir nefes üflüyor.

